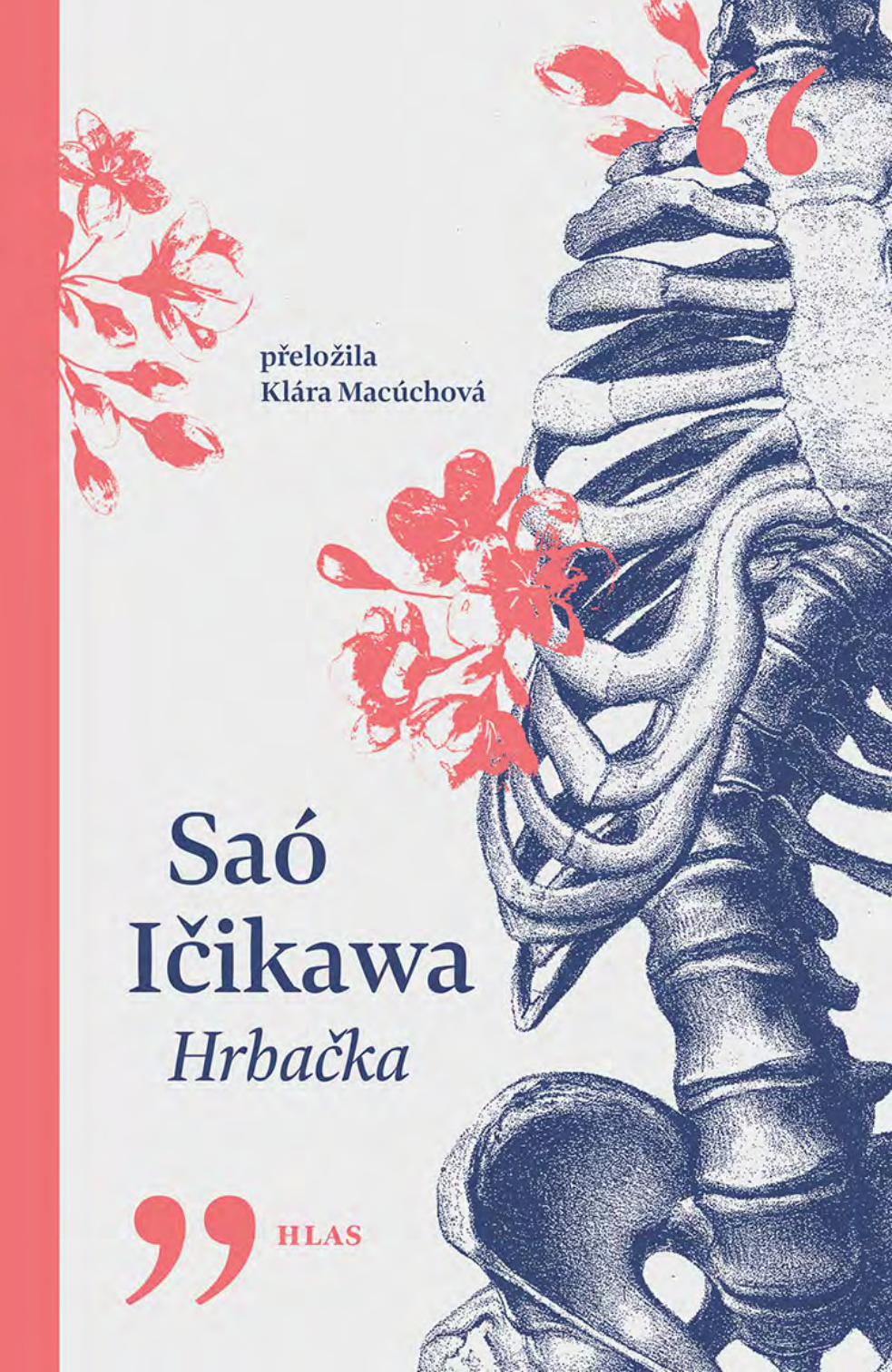

přeložila
Klára Macúchová

Saó
Ičikawa
Hrbačka

” HLAS

Hrbačka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Saó Ičikawa
Hrbačka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EDICE HLAS • SVAZEK 9

Vyšehrad

Saó
Ičikawa

Hrbačka

přeložila Klára Macúchová

HUNCHBACK by Saou Ichikawa
© Saou Ichikawa 2023
All rights reserved.

Translation © Klára Macúchová, 2026

Cover illustration by Emile Beau

Original Japanese edition ハンチバック published by
Bungeishunju Ltd. in 2023.
Czech language translation rights reserved
by Albatros Media a.s. under the licence granted by
Saou Ichikawa arranged with Bungeishunju Ltd.
through The English Agency (Japan) Ltd.
and New River Literary Ltd.

ISBN tištěné verze 978-80-267-3392-8

ISBN e-knihy 978-80-267-3393-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3394-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3395-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

<head>

<title>Jak jsem v utajení pronikl
do jednoho z nejvyhledávanějších
tokijských swingers klubů a zažil
tam trojku s holkou z lepší čtvrti
(část první)</title>

<div>Od stanice Šibuja je to
asi deset minut pěšky.</div>

<div>Jakmile jsem spatřil tu ceduli,
na které se přes nápis sklání jediná
růže, hned jsem věděl, že jsem dorazil
ke hradu touhy.</div>

<div>Nazdárek, jmenuju se Mikio
a jako publicista jsem se dnes
na zapřenou vydal na průzkum XXXXXX,
jednoho z nejlegendárnějších

swingers klubů v Tokiu. Tak pojďme
na to.</div>

<div>Vešel jsem společně se slečnou Š,
studentkou univerzity Waseda, kterou
jsem poznal přes aplikaci Pairs.
Předtím už čekala na smluveném místě.
Když se na mě usmála, připomněla
mi nádherné mladinké hlasatelky
z hlavních tokijských televizních
stanic, dokonale upravené do nejmenších
detailů. Pod černým rolákem musela mít
košíčky velikosti E!</div>

<div>Členskou kartu klubu už jsem
popravdě měl, býval jsem tu pravidelným
návštěvníkem, ještě než jsem začal
se psaním. Takže jsme se dovnitř
dostali bez problémů.</div>

<div>Klub má tři patra: v přízemí
se nachází recepce a šatna, ve druhém
podlaží barový salónek a ve třetím jsou
playroomy určené pro intimní aktivity.
V osm večer to v baru příjemně žilo.
Poměr mužů a žen byl přibližně sedm
ku třem.</div>

<div>Podle pravidel se v baru nesmíte svlékat a dotýkat, ale líbání je povolené. Seděli jsme se Š v privátním boxu a vychutnávali si mojito, když k nám přišel další pár, měli stejné pití a zeptali se, jestli si můžou přisednout.</div>

<div>Ten chlap nám o sobě řekl, že je mu dvaatřicet, pracuje jako obchodník a rád sportuje. Jakmile zjistil, že Š chodí na Wasedu, neváhal se nadšeně pochlubit, že tam studoval na Fakultě politologie a ekonomie. To mezi nimi rozproudilo živou debatu, až se nechali unést vzrušenou atmosférou a začali se vášnivě líbat. Ve swingers klubech byli zjevně jako doma. Jen tak mimochodem, já jsem vystudoval druhořadou univerzitu v jednom zapadákově, ehm (^_^).</div>

<div>„Nepřesuneme se do playroomu?“ navrhl někdo, a tak jsme zamířili nahoru. Měli jsme štěstí, zrovna byla jedna místnost volná. Zaměstnanec nás tam nechal vejít všechny čtyři.</div>

<div>Šestadvacetiletá Y,
dívka z luxusní čtvrti Minato,
kterou přivedl obchodník, přiznala,
že je ve swingers klubu poprvé.
Nicméně prý už jako středoškolačka
zažila sex v pěti. Fíha, tomu teda
říkám vzdělání. Podlahu playroomu
pokrývaly jasně červené rohože,
jedna ze stěn byla celá prosklená.
Navíc měla luxusní funkci:
jediným stiskem dálkového ovladače
se průhledné sklo bleskurychle
zatmavilo. Y mi ho začala kouřit.
Vnímál jsem přítomnost skupiny
čumilů, kteří se shromáždili za sklem.
Ovšem byl to úžasný pocit! Asi
se dalo očekávat, že někdo, kdo měl
už na střední grupáč, bude dobře
kouřit. Nechal jsem ji spolknout můj
preejakulát a pak jsme se vyměnili.
Mám úchylku na sex v oblečení, takže
jsem si stoupl za ni, hladil ji přes
halenku a strkal jí jazyk do uší.</div>

<div>Š se mezitím opírala o zatmavené
sklo a nechala si od muže z obchodní
společnosti sát ta svoje éčka.</div>

Černý svetr měla vyhrnutý přes pusu,
takže tlumil její svůdné, lascivní
sténání. Její bujně bílé poprsí
připomínalo štavnaté japonské hrušky.
Co jiného taky čekat, když jí bylo
teprve jednadvacet! Měla krásná prsa,
veliká a přitom dokonale pevná.</div>

<div>Šestadvacetiletá Y v mé náruči
měla ňadra průměrné velikosti, takže
pochopitelně klopila hlavu, ponižující
porážka jí zbarvila tváře doruda.
Nicméně já na velké poprsí stejně
moc nejsem, její normální, mírně
povislá prsa mi vyhovovala. Vlastně
mě dost rozpalovala. Strčil jsem jí
ruku do kalhotek a hladil ji. Už byla
úplně mokrá. „Můžu ti ho tam strčit?“
zašeptal jsem jí do ucha. „Jasně ♥,“
ochotně souhlasila. Ulovil jsem
jeden z kondomů, které se v pravou
chvilu snesly ze stropu, a začalo
první kolo. Nejdřív jsem jí to dělal
na misionáře. Y začala sténat jako
Ken Macudaira v písničce Macuken
samba, když mu vždycky na konci sloky
podivně přeskakuje hlas. Koutkem

oka jsem registroval obchodníka,
jak se dlaněmi opírá o zatmavené sklo,
dělá to Š zezadu a opakovaně ji přivádí
k orgasmu. Zběsilá samba vyžaduje
publikum, a tak jsem sáhl po dálkovém
ovladači. Za sklem, které se rázem
projasnilo, se to hemžilo houfem
zvědavců, nikdo neměl volnou víc
než jednu ruku.</div>

Uložila jsem dokument, zavřela textový editor ve WordPressu a odložila iPad mini, který jsem dosud držela oběma rukama, na deku vytaženou přes břicho. Tolik jsem se soustředila, abych text dopsala až do konce, a mezitím se mi v dýchacích cestách nahromadily hleny. Alarm plicního ventilátoru kvůli tomu otravně pípal. Zasunula jsem odsávací katétr do probublávajícího hleny, do nějž už asi dvacet minut proudil vzduch, takže byl celý zpěněný, a s hlasitým srkáním jsem ho odsála. Potom jsem nasadila konektor hadice ventilátoru zpět na tracheální kanylu, zvedla jsem z nočního stolku iPhone a otevřela chatovací aplikaci, kterou používám pro pracovní komunikaci.

Právě odesílám první část
článku o tom swingers klubu.
Prosím o zpětnou vazbu.

Znovu jsem odsála hlen, který se mi hromadil v plicích. Jakmile měl mozek zase nepřerušovaný přísun kyslíku, okamžitě jsem pocítila úlevu. To bylo velmi příjemné.

Děkuju. Můžete do konce
týdne poslat i druhou půlku
a taky ty články o Fukuoce
a Nagasaki ze série Top 20
míst, když chcete sbalit holku?

Dobře. Všechny tři články
dodám do soboty.

Opět jsem vzala iPad a přihlásila se do Word-Pressu. Z rozepsaných článků, v podstatě jen šablon s předvyplněnými názvy, které dodal redakční tým, jsem vybrala položku označenou *Díl Fukuoka*. Přidělila jsem si editační práva. Moje uživatelské jméno je Buddha. V nirváně žiju už dvacet devět let. Od toho dne, kdy jsem v šesté třídě na základní škole omdlela u okna, protože v období růstu už mi srdce a plíce kvůli nedostatečně vyvinutým svalům nezvládaly zajistit normální kyslíkovou saturaci.

Brzy už to bude třicet let, co jsem přestala šoupat podrážkami svých bot po chodníku.

Nástěnné hodiny ukazovaly poledne. Můj močový měchýř si vyžádal pozornost, uvědomila jsem si, že se mi chce na malou, takže mi nezbylo než vstát, i když je to otrava, a jít na záchod. Nakonec i Buddha se v nirváně občas zvedne, aby se prošel, ne? Pomocí injekční stříkačky jsem vypustila vzduch z manžety tracheální kanyly, odpojila konektor ventilátoru a rychle přístroj vypnula, aby se nespustil alarm.

Extrémně zkroucená esovitá páteř mi drtí pravou plíci, což dodává pravé a levé straně mého světa specifické významy. Z postele mohu slézt jen po levé straně, jinak to nejde. Pravá strana mi poskytuje lepší oporu, kdybych ale chtěla otočit hlavu, abych se podívala doprava, krk mi to nedovolí. Proto mám televizi pověšenou víc doleva. Na horní a dolní přihrádky v ledničce dosáhnou pouze pravou rukou. Levá noha se podlahy dotýká jenom konečky prstů. Kvůli tomu při chůzi víceméně kulhám, a když nejsem dost opatrná, narážím hlavou do levého futra.

To se ostatně stalo i dneska ráno: nedávala jsem pozor a praštila se do hlavy. Jenže vzduch potřebný k výkřiku z dýchacích cest syčivě unikl přes tracheostomickou kanylu dřív, než se dostal k mým hlasívkám.

Po návratu ze záchodu jsem se znovu připojila k ventilátoru. V iPhonu jsem otevřela Twitter, přihlásila se ke svému osobnímu účtu a napsala jsem tweet:

Chtěla bych zkusit brigádu ve swingers klubu, rozhazovat tam od stropu kondomy.

Můj účet nemá téměř žádné sledující a nikdo moje tweety nelajkuje. Pro lidi asi není snadné reagovat na výlevy těžce postižené ženy, která je prakticky trvale upoutaná na lůžko a neustále tweetuje něco jako:

Kdybych se znova narodila, chtěla bych být luxusní prostitutkou.

A tak podobně:

Chtěla bych si zkusit brigádu v McDonaldu.

Chtěla bych zažít, jaké to je být středoškolačkou.

Měřím 165 cm a narodila jsem se urostlým a atraktivním rodičům s platinovými kreditkami.

Kdybych byla zdravá, mohla bych
dobýt svět – ať už to znamená cokoliv.

Narodila jsem se a vyrostla v Kanagawě.
V Tokiu jsem byla jen párkrát, pokud
nepočítám čtvrt Mačida.

Přestala jsem chodit dřív, než se všude
zavedly automatické turnikety, takže znám
jen staré brány, kde se jízdenky štípaly
ručně kleštěmi.

Šinkansenem jsem nikdy nejela,
ale jako dítě jsem do zahraničí létala
výhradně v business class.

V jednu odpoledne přišla pečovatelka a připravila mi jídlo. Teprve tehdy jsem se definitivně odpojila od ventilátoru a vstala z postele. Ingle-side byl původně činžovní dům s garsonkami, pak ho ale přestavěli na chráněné bydlení s pečovatelskou službou. Tohle místo mi odkázali rodiče jako takové trvalé útočiště. Můj svět tvoří pokoj o rozloze asi šestnáct metrů čtverečních, kuchyň, záchod a koupelna. To je celý prostor, kde se můžu pohybovat po vlastních nohách. Trávím tady tři sta šedesát pět dní v roce a nikdy

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hrbačka.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.